

2de zondag van de veertigdagentijd A-cyclus

Beste medegelovigen,

Het evangelieverhaal van deze zondag is een verhaal van bemoediging en bevestiging. We kunnen het wellicht beter begrijpen als we het kaderen in het geheel van Jezus' leven en dat van zijn volgelingen.

Zoals vele gelovige Joden uit die tijd zagen de volgelingen van Jezus in Hem de beloofde Messias, de bevrijder, in de letterlijke zin van het woord, die de vreemde overheersers zou verjagen en een eigen staat stichten met een leider die het volk welzijn zou brengen in plaats van onderdrukking.

Als Jezus dan aankondigt dat Hij zal moeten lijden en ter dood veroordeeld worden en dat het ook voor zijn volgelingen niet gemakkelijk zal worden, is de ontgoocheling groot.

Is Jezus dan niet de beloofde Messias waarover hun voorouders en ook de profeten spraken?

Twijfelt overvalt hen. Hebben ze wel goed gehandeld door voor Jezus te kiezen? Het is in die periode van twijfel dat Jezus drie van zijn volgelingen meeneemt op de berg. Daar ervaren zij dat in Jezus, Mozes en Elia aan het woord komen. Mozes die staat voor het verbond dat Jahweh sloot met zijn volk, Mozes die de Tora ontving, de wet, de richtlijnen om te leven als een volk naar het hart van Jahweh.

Elia die staat voor de profeten, de bemiddelaars tussen Jahweh en het volk. Profeten die telkens opnieuw het volk en de leiders oproepen tot een levenswijze die overeenstemt met het heilsplan van Jahweh: geluk en welzijn en vrede voor allen.

En ze ervaren nog meer daar op die berg: in Jezus is Jahweh zelf aan het werk. "Dit is Mijn Zoon, Mijn Welbeminde, luister naar Hem". Ze weten nu echt wie Jezus is.

Dit moet ook voor Jezus een heel bijzonder moment geweest zijn. Ook Hij maakt keuzes waardoor Hij steeds meer aan zijn zending beantwoordt en waardoor Hij zich meer en meer Kind van God weet, door God bemind.

Het gebeuren op de berg is dus één en al geloof, één en al bemoediging, één en al bevestiging, één en al zekerheid. Niet te verwonderen dat de apostelen dit moment willen vasthouden. Zo zou het moeten blijven.

Maar ze moeten terug naar beneden, terug naar het leven van alledag waar ze weer te maken krijgen met de harde realiteit van kritiek en ongeloof.

Toch zijn ze veranderd. Ze werden bevestigd in hun keuze, in hun geloof en ze zijn tot inzicht gekomen wie Jezus eigenlijk is. Ze hebben kracht uit dat moment over gehouden.

Twijfelen aan de gemaakte keuze, zich de vraag stellen of we wel op het goede spoor zitten met ons geloof in een liefdevolle God en in de verrezen, verheerlijkte Christus die lijden en dood heeft overwonnen...

Nood hebben aan bemoediging en bevestiging...

Het is van alle tijden en voor alle mensen.

Ook vandaag is er veel ontredde en onzekerheid in onze wereld.

Ontredde bij zoveel mensen na aardbevingen en overstromingen, ontredde bij zoveel mensen die op de vlucht zijn, die leven in oorlogssituaties.

Er is onzekerheid wat betreft de veiligheid, de energiebronnen, de klimaatverandering...

Af en toe moeten we de zekerheid krijgen, dat we de goede keuze gemaakt hebben, dat onze inzet de moeite waard is. Die bemoediging en bevestiging kunnen mensen elkaar geven als ze het goede dat ze zien gebeuren voor elkaar uitspreken, als ze zich aansluiten bij solidariteitsacties voor slachtoffers van natuurrampen of oorlogsgeweld.

Als ze met elkaar in gesprek gaan over wat en hoe ze geloven en wat dat geloof voor hen betekent in het leven van alledag.

Ieder van ons kan zich vandaag ook de vraag stellen waar en hoe kom ik tot rust en vind ik nieuwe kracht en inspiratie? Waar en hoe word ik ontvankelijk voor Gods liefde voor mij?

Misschien kan ons samenzijn hier zo'n plaats zijn maar dan een plaats van waaruit we dan weer vertrekken naar het leven en de mensen van alledag.

M.J. Speleman